

Het Sterrenvrouwtje

(BIJ DE OMSLAGTEKENING)

DOOR M. C. VAN OVEN-VAN DOORN

ILLUSTRATIES VAN ADRI ALINDO

Oei! Fijn op tijd, al had hij even moeten hollen! Hein mikte zijn koffertje in het net en plofte op de houten bank in het lokaal-treintje; maar meteen sprong hij weer op en trok de brede leren riem met de gaatjes los van het koperen knopje, zodat het raampje denderend naar beneden gleed. Even je hoofd naar buiten steken om te zien hoe laat het precies was. Nog juist drie minuten voordat de trein wegreed! Had hij dat eventjes uitgemikt!

Meteten nog even zijn horloge gelijk zetten, het horloge dat hij een maand of vier geleden van vader en moeder gekregen had, op zijn twaalfde verjaardag. Nog even keek hij naar het drukke gedoe op het grote Arnhemse station, dat hij nu zo langzamerhand wel zowat uit zijn hoofd kende. Sinds hij begin September hier op de H.B.S. zijn intree had gedaan, was hij iedere veertien dagen naar huis geweest; Zaterdagmiddag om half twee op de trein en Zondagavond terug; overvloed van gelegenheid dus om precies uit te vinden wat er in dat Arnhemse station allemaal te beleven viel; als zijn kaartje bij de contrôle geknipt was, wist hij op de seconde af hoeveel tijd hij nog nodig had om met een vaartje van nul komma zes naar zijn treintje te hollen, o zo!

„Zeg jongeman, zou je dat raampje niet eens dicht doen?” vroeg een magere meneer, die in 't uiterste hoekje van de coupé terecht gekomen was en huiverend in zijn jaskraag dook. Gewoonlijk zijn meneren, die dergelijke opmerkingen in verhalen maken, nog al heel erg dik, maar deze was voor de verandering nu juist eens mager. Broodmager zelfs. Daarom had hij het zeker zo koud.

„Zeker meneer,” zei Hein gediensig, en hij ving aan, opnieuw aan de leren riem te sjoeren, totdat na enige vruchteloze pogingen het raampje moeizaam omhoog rees. Bedachtzaam bevestigde Hein het uitgesleten gaatje weer om de koperen knop; je had soms van die onaangename verrassingen . . . .

Voor het gesloten raampje bleef hij kijken naar de chef, die hij juist kon zien staan in de verte en die eindelijk zijn spiegelei in de hoogte stak. Anderhalve minuut te laat!

Hein plofte voor de tweede maal op de bank, het locomotiefje pufte en floot, en ze réden. Warempel, ze réden!

Nu was de tijd gekomen om je medereizigers eens te bekijken. De kouwelijke meneer zat al weer achter zijn krant en verder was er een juffrouw met een kind en een bos hultsttakken. En dan zaten er ook nog zes soldaten die dikke boterhammen met worst aten en in spoorboekjes tuurden.

Hein verdiepte zich in overpeinzingen en zijn gedachten waren van tamelijk vrolijke aard. En waarom ook niet, als je met kerstvacantie naar huis gaat, en nog wel met een goed rapport in je zak! Natuurlijk was dat belangrijk, zo'n eerste rapport op een nieuwe school! Daar kon je duidelijk in zien, wat voor indruk je op de leraren gemaakt had, en een jongen uit een hogere klas had hem verteld, dat „ze”, (en die „ze” waren de leraren), dat „ze” die eerste indruk altijd bleven vasthouden, al die vijf jaar dat je op de H.B.S. bleef, of misschien nog wel langer! Hein moest er wat om lachen, om dat verhaal, en een van de soldaten vroeg hem of hij er soms binnenpretjes op na hield.

„Mogen wij 't ook eens horen, dan kunnen we meelachen,” zei een ander. Hein kreeg er een kleur van, maar hij was niet van plan om ook maar één woord los te laten.

„Gaat je geen steek aan,” deelde hij mede, een antwoord waar de zes militairen bijzonder veel behagen in schenen te scheppen.

„Da's nou niet aardig van je,” zei er een, en dat moest zeker ook weer erg grappig voorstellen, want er werd luidkeels om gelachen, hoewel Hein in de verste verte niet kon begrijpen wat er voor leuks aan was.

Maar wat kon 't hem eigenlijk ook schelen? Stil laten lachen, peinsde hij, en toen schoot het hem weer te binnen dat hij met vakantie naar huis ging, voor twee hele weken! O ja, bij oom Peter en tante Tine in Arnhem, waar hij tegenwoordig woonde, daar was 't natuurlijk ook heel gezellig, maar weet je, thuis is toch maar thuis. En bij oom Peter en tante Tine waren ook eigenlijk geen kinderen van zijn leeftijd, alleen Teun en Reint, de twee grote neven, die al haast student waren, en die altijd tegen je praatten op een toon die klonk of ze je voor de gek zaten te houden, zodat je nooit goed wist wat je antwoorden moest. Stel je voor, vanmorgen had Teun hem nog gevraagd, of hij Hein soms met de bokkenwagen naar 't station zou brengen; en Reint was aan komen lopen met een grote witte kaart met Hein's adres erop, die moest met een touwtje om zijn hals worden gehangen! Die flauwerds!

Maar wat stond er ook weer in moeder's laatste brief? O ja, dat vader in Januari voor een week of zes op reis zou gaan; helemaal naar Amerika; stel je voor! Fijn voor vader, hoor. En ook fijn dat ze eerst nog allemaal samen hun vakantie zouden hebben; o, een fijne kerstvacantie zou 't worden, dat stond vast, en nu zou er tijd zijn om allerlei dingen te doen waar je anders nooit aan toe kwam. Hij zou met vader samen de postzegelverzameling bijwerken; die hadden ze wel een beetje verwaarloosd in de laatste tijd. Vader was die verzameling begonnen toen hij zelf nog een jongen was, maar nu was hij van vader en Hein samen en ze werkten er samen aan; een pracht van een verzameling was het!

En dan zouden ze samen een heleboel muziek maken; die sonate van Mozart, die vader zo prachtig op de viool kon spelen! Hein had de piano-partij gestudeerd, en 't ging heus aardig goed; en misschien konden ze ook nog wel een nieuwe sonate instuderen, of misschien wel twee!

„Ongedurig dat die kinderen toch altijd zijn,” zei de juffrouw met de hulst. „Pietje, ga nou niet aldoor op en af de bank, blijf nou eindelijk eens rustig zitten, kom, hier heb je een lekker balletje.” De kleverige lekkernij werd in Pietje's mond gestopt. „En denk er aan, niet bijten; dat is slecht voor je tanden.”

Dat „tje” had ze er wel af kunnen laten, vond Hein; het ding was haast zo groot als een ping-pong-bal!

Pietje haalde de kleverige bal uit zijn mond, stopte hem er weer in en ging nog een poosje met dit spelletje voort. Zeker om te kijken of hij soms een andere kleur kreeg. Niet Piet, maar de toverbal. Toen scheen Pietje te besluiten om zijn snoepje op te eten; je hoorde de harde knikker knersen tussen zijn kiezen.

„Kom haar hier, broer,” zei een van de soldaten, die tegenover de magere meener zat, „dan mag je uit het raampje kijken.”

Dit voorstel leek Pietje zo gek nog niet, al was het hem niet om het naar buiten kijken te doen maar om het asbakje, waarvan je het deksel zo aardig op en neer kon laten wippen. Toen er flink wat as aan zijn kleverige handen zat, veegde hij die af aan de broek van de magere meneer.

„Moet je je handen weer vuil maken,” knorde zijn moeder.

De trein stopte en een van de militairen stapte uit.

„Nou Kees, doe ze thuis de groeten!” riep een van zijn makkers.

„’k Zal ’t niet vergeten,” zei Kees.

„En van mij ook! Van mij ook!” brulden de anderen.

„Ja hoor, dan moet je die zelf maar gaan brengen!” zei Kees, en hij duwde Pietje achteruit, sprong op het perron en gooide het portier met een knal achter zich dicht.

Vooruit maar weer!

Hein raakte weer aan het soezen over alles en nog wat. Zou het nog gaan vriezen in de vakantie? Zou er nog iets van een flinke schaatsentocht komen, met vader? Als het hard vroom, wie weet, dan vroom de IJsel misschien wel dicht!

Plotseling luid misbaar. Pietje, die het plan had opgevat om weer naast zijn moeder plaats te nemen, was bij ongeluk op de bos hulst gaan zitten, met heel onprettige gevolgen. Pietje gilte zo hard dat Hein zich afvroeg of er soms aan de noodrem getrokken zou moeten worden en Pietje’s moeder jammerde over haar platgedrukte hulst. Eindelijk toverde een van de soldaten een chocolade-reep uit zijn zak, en dat bleek een bijzonder goed middel om het gegil onmiddellijk te doen verstommen.

De hele verdere reis, die nog precies vijf minuten duurde, gebeurde er niets bizonders meer. En bij de volgende halte stapte iedereen uit, ook Hein, die in de haast zijn koffertje bijna vergat. Stom van hem! Dat was hem nog nooit overkomen! Zou vader bij de uitgang staan?

Maar vader stond er niet. Alleen maar Wies en Jan, allebei een beetje koud en kleumerig van het lange wachten.

„Hallo!” riep Hein, en „Hallo!” riepen Wies en Jan, en toen Hein weer: „Is vader er niet?” Wat een vrij overbodige vraag was, want dat vader zich voor de aardigheid ergens verstopt zou hebben, moest je op zijn minst onwaarschijnlijk noemen.

„Vader moest koffers pakken,” zei Wies, en toen renden ze met hun drieën naar de bushalte en wachtten op de bus die hen verder naar huis moest brengen. Hein begreep er geen sikkepit van. Moest vader koffers pakken? Was daar dan zo’n haast bij? Het duurde toch nog veertien dagen voordat vader naar Amerika ging? Maar je moest ook maar liever niet al te best luisteren naar wat die kinderen zeiden.

Daar was de bus, en achter zijn broertje en zusje aan werkte Hein zich met zijn koffer naar binnen. Wies betaalde; erg gewichtig; moeder had haar geld meegegeven. „Zeg, waar willen jullie zitten?”

„Achterin, daar zit je het best,” verklaarde Jan; „daar wip je zo leuk.”

Het leek meer op door elkaar hossen dan op wippen, vond Hein, maar, nou ja, als hij zijn kleine broer daarmee plezier kon doen... „vooruit, Jan, dan wip jij maar,” en naast elkaar zaten ze op de achterbank; Hein kreeg verhalen

over de geiten en de konijnen en luisterde met een half oor. Raar dat vader zich nu al zo druk maakte over die koffers; niks voor hém, om daar al zo lang van te voren mee bezig te zijn. Ha, daar had je de schipbrug; nou, die IJsel stroomde heus nog net zo hard als anders; op ijs leek het in ieder geval helemaal niets! Schaatsenrijden, ho-maar!

De bus dreunde over de Koepoortsdijk en dan midden door het oude stadje, in de richting van de markt; Wies en Jan draaiden zich allebei om op de bank en drukten hun neuzen haast plat tegen de rammelende ruiten.

„Waar kijken jullie toch zo naar?”

„Even zien of het Sterrenvrouwtje er staat . . . ja, ja, ik zie een stukje van haar mooie rode kraampje, kijk dan, Hein, zie je het niet?”

„Ik zie juist een puntje van haar grijze muts, een heel klein puntje!” gilte Jan in de grootste opgewondenheid.

Ja natuurlijk, daar stond zij weer, het Sterrenvrouwtje, in haar rode kraampje met Kerstklokjes en Kestvogeltjes, net als vroeger! Of je dat ooit zou kunnen vergeten!

„Hebben jullie al Kerstklokjes gekocht, Jan?”

„Niks hoor, we hebben op jou gewacht, met alles en alles, wat dacht je wel?”

„We hebben zelfs nog geen Kerstboompje in huis,” zei Wies. „Helemaal niks nog. Je gaat toch mee om alles uit te zoeken, Hein?”

„Tuurlijk,” zei Hein. In Arnhem, toen hij op de gedachte gekomen was dat ze nu zeker alles wel zónder hem in orde zouden maken, toen had hij zichzelf voorgepraat dat het uitzoeken van Kerstballen eigenlijk ook maar een erg kinderachtig werkje was; maar nu het bleek dat de kinderen maar half pret zouden hebben als Hein niet mee ging, nu vond hij dat opeens toch wel erg fijn.

„Ik kies een blauwe,” zei hij.

„Ik een rode!” riep Jan vol geestdrift.

„Ik kies een zilveren,” zei Wies een beetje peinzend; „weet je, die vind ik het aller — aller mooist!”

„En Liesbetje dan? Wie kiest er voor Liesbetje?”

„Nou, dat doet moeder natuurlijk; tenminste, verleden jaar heeft moeder voor haar gekozen, maar misschien is ze nu wel opeens zo groot geworden dat ze het zelf kan!”

En intussen waren ze het stadje al uit en de bus reed door de Kraakse laan en bij de volgende halte moesten ze er uit! Nu was het Hein's beurt om zijn neus plat te drukken en even te kijken of hij hun oud gezellig huis in de verte al zag.

De bus remde knarsend en stond stil.

„Jô, vergeet je koffer niet!” brulde Jan.

„Ik vergeet nooit iets,” zei Hein, en in een bui van buitengewone vrolijkheid tilde hij de koffer over zijn hoofd, zodat die vlak voor de uitgang van de bus terecht kwam, en sprong er toen met een vaartje over heen. Je had de ogen van zijn broertje en zusje moeten zien! Minstens zo groot als theekopjes!

Toen holden ze met hun drieën wie het eerst op de stoep stond. Wat Wies won. Mooi hè, die drie w's. Maar je moet ook niet vergeten dat Hein met een zware koffer sjouwde en daarom niet zo vlug lopen kon. En misschien liet hij

het Wies ook wel expres winnen. Waarom zou hij zijn zus dat pleziertje niet gunnen? Het thuiskomen was voor Hein toch al zo heerlijk dat het winnen van een wedstrijd in het hardlopen hem weinig kon schelen.

Jan rukte aan de bel en meteen ging de voordeur al open. De eerste die naar buiten kwam rennen was Pluk, die luid blaffend tegen Hein op sprong.

„Stil maar jongen, je bent braaf!”

En achter Pluk kwam vader te voorschijn. Hoera!

„Vader, we hebben Hein meegebracht.”

„Jongens wat fijn! Hein, kerel, prettig dat we elkaar nog even zien!”

Hein lette nauwelijks op wat vader zei. „Vader, kijk eens, hier is mijn rapport!”

En meteen duwde hij zijn vader het dunne boekje in de hand, zette zijn koffertje bij de kapstok en liep door naar de huiskamer waar moeder bezig was en waar Liesbetje met haar poppen solde.

„Moeder, m'n eerste H.B.S.-vacantie, fijn hè, en m'n cijferlijst is goed, vader heeft hem al bekeken!”

Daar kwam vader aanlopen en samen bogen de hoofden van vader en moeder zich over het rapport van hun oudste. „Mooi Hein, dat is dik in orde,” hoorde hij vader's stem, maar eigenlijk drong het maar nauwelijks tot Hein door. Wat gebeurde er toch allemaal? Moeder stond hier ook al bij een open valies en in de gang stond allerlei bagage... „Zeg, gaan jullie soms op reis? Wat voeren jullie toch uit?”

„Vader gaat op reis, Hein, dat weet je toch, naar Amerika.” Moeder keek wat ongerust; het kon toch onmogelijk dat Hein dat niet wist?

„Nou ja, in Januari, maar daarvoor hoef je nu toch niet het huis overhoop te halen?”

„Maar jongen, heb je dan onze brief niet gekregen?”

„Een brief? Wat voor een brief?” Hein keek zijn ouders om de beurt met grote ogen aan.

„Er kwam gisteren bericht dat mijn vertrek vervroegd is en dat ik vanmiddag al weg moet,” zei vader; „moeder heeft het je dadelijk geschreven; heb je die brief dan niet ontvangen?”

„Toen ik vanmorgen naar school ging, was de post er nog niet geweest,” begon Hein; „en vanmiddag...”

Hein begreep nu opeens hoe de vork in de steel zat. Als er een brief voor hem kwam, in Arnhem, dan legde tante Tine die altijd op zijn kamer voor hem klaar. En zo was 't vanmorgen natuurlijk ook gebeurd.

Maar vandaag heel vroeg had Hein zijn koffertje al gepakt en beneden bij de trap klaar gezet; en toen hij om twaalf uur uit school kwam, toen had hij zo gauw mogelijk zijn boterhammen opgegeten en hij had afscheid genomen van oom en tante en hij was er meteen van door gegaan en op zijn kamer was hij helemaal niet meer geweest. O, maar wat een afschuwelijke geschiedenis was dat! Wat een vreselijke teleurstelling! Daar zaten ze nu, de twee Kerstdagen en het heerlijke Kerstfeest, waar hij zich zo veel van had voorgesteld, en dan de hele Kerstvacantie daarna, en allemaal zonder vader!

Toen merkte hij opeens dat vader en moeder hem allebei stonden aan te kijken, en Hein deed zijn uiterste best om zich goed te houden, al moest hij zich even op de lippen bijten.

„Da's een tegenvaller,” zei hij, en toen draaide hij zich om en liep naar de speelhoek van Liesbetje om wat met het kleine zusje te stoeien.

Maar de stoeipartij duurde niet zo lang als Liesbetje wel wilde.

„Vader, waar kan ik je nou mee helpen? Want jullie hebt het natuurlijk onzinnig druk gehad, om alles zo'n beetje voor elkaar te krijgen. Moet er nog iets aan de koffers gedaan worden? En hoe laat moet je nu precies weg?”

Het is een feit dat er nog heel wat werkjes ongedaan gebleven waren; Hein's hulp was er hoogst noodzakelijk bij nodig om voor vader's vertrek nog een en ander in orde te maken. Maar toch bleef er nog tijd over voor een rustig gesprek met vader en moeder in de studeerkamer, over, nou ja, dat doet er nou niet toe, en voor een kopje thee.

Maar de tijd schreed met rasse schreden voort en vlugger dan iemand verwacht had, kwam de auto al voorrijden, met vader's collega, die de reis zou meemaken. Wéér sjouwen met koffers, en dan... afscheid nemen. Hein wilde dat het nu maar allemaal voorbij was. Wies en Jan hingen aan Vader's hals en moeder, nou ja, moeder hield zich goed, maar iedereen kon begrijpen hoe moeilijk het voor haar was; zij tilde Liesbetje in de hoogte en ze bleven allemaal staan wuiven, tot de auto om de hoek van de straat verdween; richting Arnhem.

„Kom, het is koud,” zei moeder; „laten we naar binnen gaan.”

In de huiskamer draaide Hein het licht aan en hij trok de gordijnen dicht en het was er behagelijk en gezellig, al lag er nog veel onopgeruimde rommel. Moeder schonk voor allemaal nog een kopje thee, en toen haalde zij een van de allermooiste voorleesboeken uit de kast en las voor. Wies en Jan zaten vlak naast haar, ieder aan een kant en dicht over het boek gebogen. Liesbetje, die zoete hummel, speelde met haar liefste pop en alles zou heel vrolijk en gezellig geweest zijn als maar niet aldoor dat vervelende gevoel er was dat vader ontbrak, juist in die Kerstdagen, wanneer het zo heerlijk was om allemaal bij elkaar te zijn.

Hein luisterde even naar het verhaal, toen liep hij de kamer uit. Hij had met vader afgesproken dat hij de postzegelverzameling deze keer alleen zou bijwerken; er waren heel wat nieuwe postzegels bij gekomen, die zou hij uitzoeken en inplakken en daar zou hij nu meteen maar mee beginnen; in vader's werkkamer stond alles er al voor klaar. Kijk, een heel kistje vol postzegels! Nu eerst maar een bakje warm water uit de keuken halen en alles afweken. Hij verdiepte zich zó in deze bezigheid dat hij alle nare dingen een beetje vergat en toen moeder hem een uurtje later riep om te komen eten, hoorde hij 't niet eens. Wies moest hem komen halen. „Toe, Hein, kom je nou?”

„Och kind, zeur niet zo, ik kom al.”

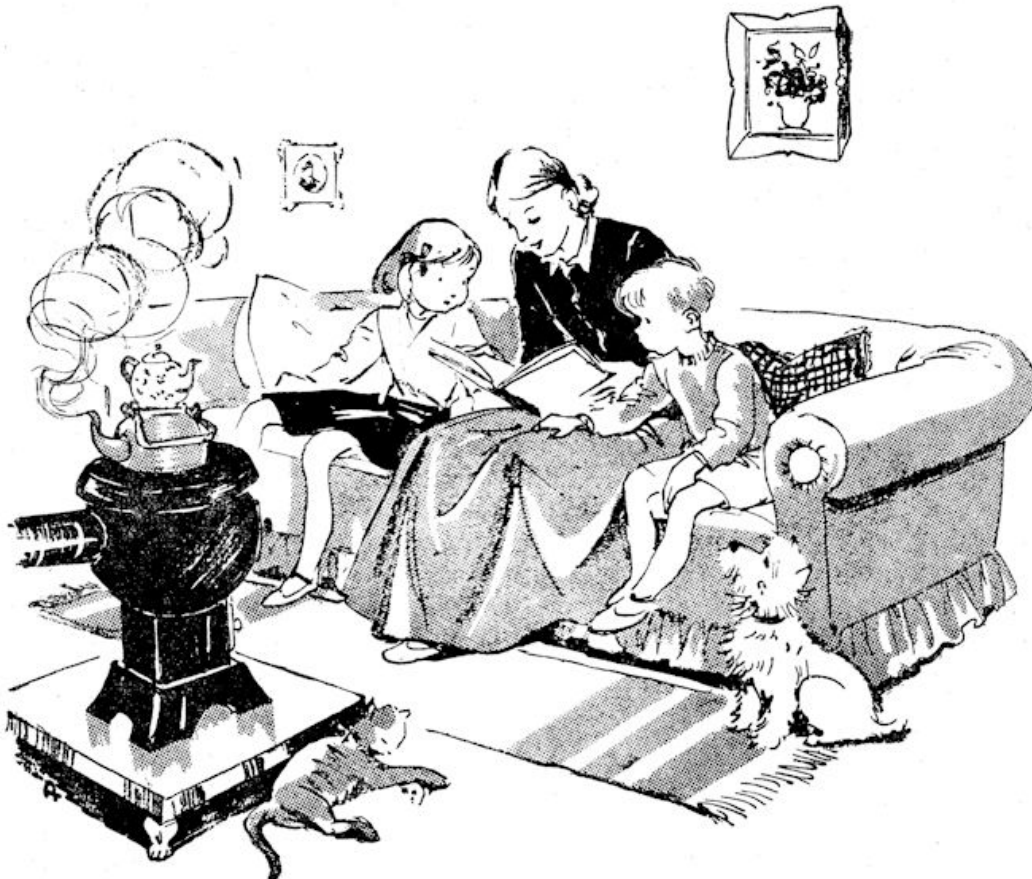
Aan tafel — ja, toen was 't wel weer erg vervelend.

„Laat Hein maar op vader's plaats gaan zitten,” zei moeder, maar dat maakte de zaak niet beter. En toen opeens legde Jan zijn hoofd op de tafel en barstte in tranen uit.

„Kom jong, doe niet zo kinderachtig,” zei Hein knorrig; natuurlijk, ze vonden het allemaal vervelend dat vader er niet was, maar als die kinderen nou zó begonnen!

Moeder hield even op met het voeren van Liesbetje; „Jan, jongen, wat is er dan?”

En bijna onverstaaanbaar door 't gehuil kwam het er uit: nu hebben we geen kerstboom; en anders gaan we altijd met vader de kerstboom kopen; en nu hebben we niks, helemaal niks; en nou kunnen we ook geen Kerstmis vieren . . .”
„Och welja Jan, natuurlijk wel!” moeder klopte hem even op zijn bol; „ja, natuurlijk, anders gaat vader altijd mee, maar al is vader er nu niet, een kerstboom kopen we toch! Wij allemaal samen!”
„En ook ballen?”
„Ja, zeker, ook ballen, en jullie mogen al die mooie dingen zelf uitkiezen, net

zo als andere jaren, in het kraampje bij het Sterrenvrouwtje!”
„Liesbetje ook mee?” vroeg het kleintje.
„Ja hoor, Liesbetje gaat ook mee; eet nu maar eerst je bordje leeg.”
„Wanneer gaan we dan?” vroeg Wies.
„Maandag,” beloofde moeder; „en Dinsdag is het Kerstmis, dan gaan we de boom versieren.”
Hein zei niets. Hij had helemaal geen zin meer in die kerstboomkoperij, nu het allemaal zo heel anders ging dan andere jaren. Nee, hij was heus niet van plan

om mee te gaan. Hij ging aan de postzegels werken, en piano studeren wilde hij ook wel, dát zou hij doen. En dan ging hij grote wandelingen maken met Pluk, die zeurde niet en die zanikte niet en die bracht je altijd in een goed humeur.

Liesbetje werd slaperig en moeder bracht haar naar bed. „En dan straks nog een ganzenbordje, kinders? Doe je ook mee, Hein?”

„Nee moeder, ik ga weer aan mijn postzegels.”

Fijn was dat, dat je op dat kleine tafeltje in vader's kamer alles mocht laten liggen! Nu eerst eens kijken of alles droog was, en dan soort bij soort leggen.. In de huiskamer, naast vader's werkkamer, hoorde hij moeder en Wies en Jan lachen; zeker had er een de pot gewonnen!

Later, toen de kinderen naar bed waren, haalde Hein een van die prachtige avonturenboeken, die neef Teun hem had meegegeven, uit zijn koffertje, dat nog aldoor bij de kapstok stond, en hij ging bij moeder in de huiskamer zitten lezen. Moeder probeerde zo nu en dan een gesprekje, maar dat liep telkens op niets uit. Hein was zo verdiept in zijn boek dat hij het nauwelijks hoorde.

Om negen uur klapte hij zijn boek dicht en ging naar bed. Morgen was er nog een dag. O, het was natuurlijk ellendig dat vader er niet was, maar daarom was Hein nog niet van plan om zich in de vakantie te vervelen. Hij had genoeg te doen. Als hij thuis was, nou, dan had hij zijn postzegels en zijn piano en zijn boeken. Morgen ging hij een grote wandeling maken met Pluk, langs de oude IJssel of naar de Ulenpas, en Maandag ging hij al zijn oude vrienden van de lagere school eens opzoeken, Kees en Gert en ... en toen dacht hij niets meer want hij sliep.

Maar die Zondag viel toch een beetje anders uit dan Hein gedacht had. O ja, die wandeling met Pluk ging door; maar eerst maakte hij grote ruzie met Jan, die hem met alle geweld met de postzegels had willen helpen en daarbij een kartelrandje van een van de zeldzaamste exemplaren beschadigde. En toen volgde er een onaangenaam twistgesprek met Wies, die er haar zinnen op had gezet om Hein op zijn wandeling te vergezellen. Alles goed en wel, maar Hein wilde haar doodeenvoudig niet mee hebben; ze kon thuis blijven en daarmee uit. En naar Liesbetje, waarmee hij anders zo gezellig kon stoeien, had hij helemaal niet omgekeken, tot groot verdriet van het kleine ding, dat zo dol was op haar grote broer.

Gelukkig had moeder een plannetje om met de kinderen kerstversiersels te gaan plakken. Dat was zo kwaad nog niet, vond Hein; dan kon hij er rustig tussenuit trekken.

Maar eigenlijk viel die wandeling, waarvan Hein zich tamelijk veel had voorgesteld, ook al niet mee. Pluk was ongezeggelijker dan ooit en het was naar, druilerig weer, en omdat hij het met de tijd niet precies goed uitgerekend had, moest hij veel eerder naar huis dan hij wilde.

Och, wat was alles toch landerig en náár. 't Kwam natuurlijk allemaal doordat vader er niet was! Die zou wel wat anders bedacht hebben! Ja, je kon er eigenlijk wel zeker van zijn dat het alles bij elkaar een héél vervelende vakantie zou worden!

En dan komt de Maandagmorgen; de dag voor Kerstmis. Moeder holt van de kamer naar de keuken en omgekeerd en de kinderen hollen achter haar aan.

Tot eindelijk Wies het niet langer uit kan houden: „nu gáán we dan toch een kerstboom halen, is 't niet zo, moeder? Nu gáán we dan toch eindelijk naar het Sterrenvrouwtje? Moeder, anders zijn alle dingen weg, gaan we nu gauw?”

„Ja, ja zeker,” zegt moeder lachend, en ze trekt Liesbtje haar manteltje aan en strikt de lintjes van haar mutsje vast; „kom kinderen, maak je dan klaar!”

En Wies, die tot het vaste besluit gekomen is dat geen smoesjes Hein zullen baten, opent met een zwaai de deur van de zitkamer, waar Hein zijn sonate studeert, en roept luidkeels: „Hein! We gaan naar het Sterrenvrouwtje! Nu dadelijk! Vergeet je het niet?”

„Ik vergeet nooit iets,” zegt Hein; hij heeft het beloofd en het moet dus gebeuren. Als hij alles vooruit geweten had!

Hij houdt op met studeren, doet de piano dicht en loopt de gang in. Hij trekt de voordeur open en op de stoep betoogt hij met luide stem dat hij al een kwartier staat te wachten. Daar komen Wies en Jan aan rennen, de jasjes nog maar half dicht geknoopt. En dan verschijnt moeder, met Liesbetje op de arm.

„Gezellig dat je ook meegaat,” zegt moeder, buiten adem van het haasten; maar Hein trkt een érg vervelend gezicht; voor zijn plezier is 't heus niet! Nog nooit heeft hij zich zó melig gevoeld; 't is maar goed dat Wies en Jan beter in de stemming zijn, die praten honderd uit en verheugen zich op de komende pret! Moeder luistert aldoor maar opgewekt naar alle vragen en opmerkingen, al zijn ze ook nóg zo onnnozel! Hoe is het mogelijk dat al die praatjes van de kinderen moeder niet vervelen en dat zij overal een vrolijk antwoord op weet!

In de Meipoortstraat kopen ze bij de bloemist een kerstboompje, o, 't hoeft helemaal zo groot niet te zijn, als 't maar mooi groen is en fris. Met grote open ogen staan Jan en Wies te kijken; is 't geen echte, prachtige kerstboom? En alsof 't vanzelf spreekt, duwt de bloemenkoopman het boompje in Hein z'n armen; „jij draagt het wel voor je moeder, is 't niet zo?”

Jan en Wies zijn al vooruit gehold; wie het eerst bij het kerstkraampje is... en als moeder en Hein aan komen lopen, knikt het Sterrenvrouwtje ze al uit de verte toe...

En daar is het allemaal weer, net zo als verleden jaar, die zacht heen en weer deinende zilveren slingers, de kleurige ballen, de kransjes, de als sneeuw zo witte vogeltjes en het blinkende gouden kerstlampje.

De kinderen staan daar heel stil en staren naar al dat moois, Jan trekt even aan moeder's mantel en fluistert: „Kijk dan toch, moeder, die kleine zilveren klokjes...”

Liesbetje strekt de handjes uit naar de grote glinsterende ster, die moeder uit een van de dozen heeft genomen en die het topje van de boom zal sieren... Onbewegelijk staan ze daar allemaal bij al het Kerst-schoons, dat daar ligt uitgestald, en ademloos blijft Hein kijken... de kleintjes in diepe aandacht verzonken, Liesbetje met haar lachend blij snoetje en de verlangend uitgestoken handjes, moeder's lief, jong gezicht, en de ogen van het oude vrouwtje, warm en stralend als twee heldere sterren, die een Kerstboodschap brengen uit een ver, onbekend land.

De tijd lijkt stil te staan.

En dan is het of er opeens een wonder gebeurt.

Hein heeft het kerstboompje op de grond gezet.

„Moeder, mag ik Liesbetje nu een poosje dragen? Ze wordt heus te zwaar voor je. En je moet de handen toch vrij hebben als je nog wat kopen wilt? Als je al die mooie versiersels in de tas wilt pakken? En al dat fijne goedje is zo teer, je wilt het toch zeker zelf meedragen naar huis? Wies en Jan nemen dan samen het boompje, ieder aan een kant, daar zijn ze toch sterk genoeg voor? En moeder, koop je dan ook die mooie zilveren ster, die je daar in je hand hebt? Je weet toch nog wel dat het vorige jaar onze ster verbrand is? Weet je nog wel hoe we allemaal schrikten toen die ster opeens in brand vloog? Een grote, een heel grote vlam, die door vader werd uitgedoofd? En ik weet zeker dat vader de zilveren ster, die je daar in je hand hebt, ook het allermooiste zou vinden!” „Mijn grote zoon,” zegt moeder, en even kijken haar ogen in die van Hein. Dan pakt hij het kleine zusje van moeder aan en Liesbetje juicht en springt op de arm van haar grote broer, zodat hij haar nauwelijks houden kan.

Moeder koopt de grote zilveren ster en kleine klokjes en vogeltjes en nog veel meer.

Met armen en tassen vol Kerstvreugde gaan ze naar huis.

